

Η άποψη του Νομοθέτη στο ζήτημα της νομικής αναγνώρισης του φύλου (Ιωάννης Δουκέλλης, Καθηγητής Μηχανολόγος Μηχανικός, Ιεροψάλτης)

/ [Πεμπουσία](#)

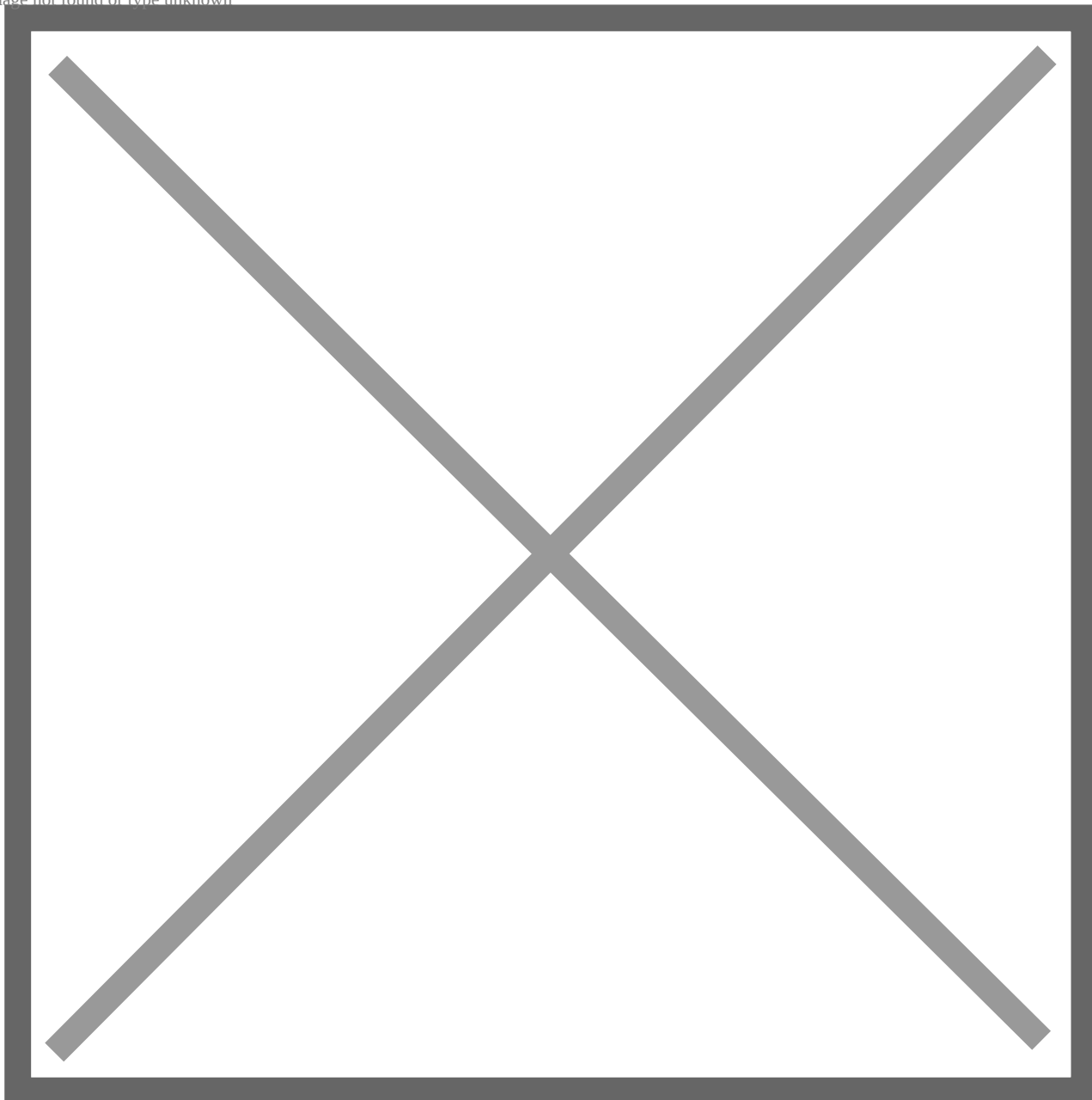

Η ελληνική πολιτεία, η οποία συνήθως ενεργεί ευκαιριακά και με προχειρότητα, επεδίωξε να θεσμοθετήσει έναν νόμο που να διευκολύνει και να απλοποιεί τη διαδικασία αλλαγής του αναγραφόμενου φύλου στην ταυτότητα και στα λοιπά κρατικά έγγραφα των διεμφυλικών πολιτών.

Αφού ορίζει ότι, « ... διεμφυλικά είναι τα άτομα στα οποία ο εσωτερικός και προσωπικός τρόπος με τον οποίο τα ίδια βιώνουν το φύλο τους δεν αντιστοιχεί στο φύλο που καταχωρίστηκε κατά τη γέννησή τους με βάση τα βιολογικά τους χαρακτηριστικά...», [10] στη συνέχεια περιγράφει τις συνέπειες που αυτά υφίστανται λόγω της ιδιαιτερότητάς τους αυτής. «... με συνέπεια τα άτομα αυτά να νιώθουν τη λεγόμενη “δυσφορία γένους” και να υφίστανται διακρίσεις σε όλους τους χώρους, για παράδειγμα στις προσωπικές τους σχέσεις, στην εργασία, στην εκπαίδευση ή στην ιατρική περίθαλψη. Ακόμη, οι διεμφυλικοί γίνονται συχνά θύμα εκδηλώσεων αποδοκιμασίας, μίσους, βίας και ρατσισμού εναντίον τους

(τρανσφοβία), οι οποίες προσβάλλουν την προσωπικότητα και την αξιοπρέπειά τους, ενώ δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις που μπαίνει σε κίνδυνο η ίδια η ζωή τους. Αλλά και απλούστερα θέματα της καθημερινότητας, όπως λ.χ. η έκδοση άδειας οδήγησης ή ταξιδιωτικών εγγράφων, αποτελούν πρόβλημα για τους διεμφυλικούς...». [11] Ακολουθως προβαίνει στη διαπίστωση πως υπάρχει, «... μια μεγάλη υστέρηση στην απόλαυση των ατομικών δικαιωμάτων των διεμφυλικών προσώπων, κάτι που οφείλεται και στην επώδυνη για αυτούς διαδικασία που ακολουθείται στην Ελλάδα, σύμφωνα με τη δικαστηριακή πρακτική, προκειμένου να γίνει η διόρθωση του καταχωρισμένου φύλου τους...». [12]

Παρακάτω αναφέρεται ότι «... οι ρυθμίσεις αυτές του Νομοσχεδίου θα συμβάλουν στην ουσιαστική κατοχύρωση των θεμελιωδών δικαιωμάτων των διεμφυλικών και μεσοφυλικών προσώπων, στην προστασία τους από διακρίσεις και ρατσισμό, και στην ασφάλεια δικαίου γενικότερα...». [13]

Το νομοσχέδιο κλείνει περιγράφοντας τη διαδικασία αλλαγής του αναγραφόμενου φύλου καθώς και των ορίων ηλικίας και των συνολικών επιτρεπόμενων αλλαγών που μπορεί να κάνει ένα άτομο.

Εκ πρώτης όψεως θα μπορούσαμε να πούμε πως ο νομοθέτης παρακινούμενος από της αρχές και τα αισθήματα της δικαιοσύνης, της συμπάθειας, της ισότητας, της ευσπλαχνίας προς τα διεμφυλικά άτομα, προσπαθεί να διευκολύνει τη ζωή τους, γεγονός που διαθέτει όλα τα στοιχεία της χριστιανικής αρετής. Το αν αυτό συμβαίνει στην πραγματικότητα θα το αναλύσουμε στο επόμενο κεφάλαιο. Εδώ θα αρκεστούμε μόνο να αναφέρουμε ότι η κυβέρνηση κατά τη γνώμη μας προσεγγίζει το θέμα με μεγάλη βιασύνη και με κριτική ικανότητα η οποία μαρτυρά ότι

βρίσκεται κάτω από την πίεση διεμφυλικών ακτιβιστών και οργανώσεων, οι οποίοι επηρεάζουν την άποψη και τις ενέργειές της.

Έτσι αποδέχεται νομικά και επίσημα το δικαίωμα να χαρακτηρίζεται π.χ. μια γυναίκα ως «άνδρας», ενώ φέρει όλα της τα βιολογικά όργανα, μόνο και μόνο επειδή η ίδια έχει επιλέξει αυτόν τον αυτοπροσδιορισμό. Δηλαδή θεσμοθετεί την ιδεοληπτική αποδοχή της πλέον εγωιστικής αντίληψης που επικράτησε στις λεγόμενες «σπουδές φύλου».

Σύμφωνα με αυτή, το αρσενικό και το θηλυκό είναι εξ ολοκλήρου κοινωνικές κατασκευές. Ότι δεν έχουν σημασία τα βιολογικά χαρακτηριστικά και αποτελούν τυχαία και ασήμαντα γεγονότα. Την κύρια κατεύθυνση τη δίνει η πολιτιστική διεργασία, η οποία οδηγεί σε συγκεκριμένες κατασκευές ταυτότητας. Υποστηρίζει ακόμα δε, ότι οι κατηγορίες Άνδρας και Γυναίκα, είναι κατασκευασμένες και πως αποτελεί πλάνη το γεγονός ότι οι κοινωνίες μας τις δέχονται ως δεδομένες. Σύμφωνα με τους κύριους εκφραστές της άποψης, η αντιστοίχιση του «βιολογικού» στο «κοινωνικό» φύλο, δηλαδή η έμφυλη ταυτότητα «άνδρας - γυναίκα» είναι αφύσικη. Άρα δεν έχει καμιά σημασία το σώμα (ανδρικό ή γυναικείο) στην έμφυλη ταυτότητα. Τα πάντα είναι ζήτημα πολιτισμικής ερμηνείας και εξουσιαστικής λειτουργίας. [14]

Στο σημείο αυτό βέβαια πρέπει να αναφέρουμε τις ενστάσεις της Παιδοψυχιατρικής Εταιρείας Ελλάδος για την ηλικία κατά την οποία δίνεται η δυνατότητα αλλαγής του αναγραφόμενου φύλου. Σύμφωνα με τους ειδικούς οι ηλικίες από 15 ετών έως την ενηλικίωση, χαρακτηρίζονται από ρευστότητα της διαμορφούμενης ταυτότητας φύλου. Η εμπλοκή των εν λόγω νέων στη διαδικασία θα επιβαρύνει παρά θα βελτιώσει την ψυχική τους κατάσταση. [15]

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](#)

10. ΦΕΚ Α΄ 152/13 - 10 - 2017 « Νόμος υπ’ αριθ. 4491» Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της Ελληνικής Δημοκρατίας.

11. Αιτιολογική Έκθεση στο Σχέδιο Νόμου υπ’ αριθ. 4491. Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της Ελληνικής Δημοκρατίας ΦΕΚ Α΄ 152/13 - 10 - 2017.

12. Στο ίδιο, σελ. 1.

13. Αιτιολογική Έκθεση, ό.π., σ. 2.

14. Βλ. Αγτζίδη, «Οι Θεωρίες Περί Φύλου (Gender Studies) ως Αλλοτρίωση », στο διαδικτυακό τόπο: <https://kars1918.wordpress.com/2016/10/16/la-theorie-du-genre/> (ημερομηνία ανάκτησης: 04-3-2018).

15. Παιδοψυχιατρική Εταιρεία Ελλάδος αρ. πρωτ. 197/4 -10-2017 « Θέσεις

της Π.Ε.Ε. - ΕΝΩ.ΨΥ.Π.Ε. για το Σχέδιο Νόμου “ Νομική Αναγνώριση της Ταυτότητας Φύλου”».